

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania K. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
z udziałem M. C.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 lutego 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 28 grudnia 2022 r., sygn. akt III AUa 845/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej,

**II. zasądza od K. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w Gdańsku kwotę 240,00 (dwieście
czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98
§ 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku decyzją z dnia 2 sierpnia 2019 r. ustalił, że K. C., jako osoba współpracująca u płatnika składek prowadzącego działalność gospodarczą M. C. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 grudnia 2014 r. i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 lutego 2021 r. oddalił odwołanie oraz zasądził od skarżącej K. C. na rzecz organu 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem postępowania jest dokonanie weryfikacji trafności zawartego w zaskarżonej decyzji rozstrzygnięcia w zakresie stwierdzenia braku podstaw do podlegania przez skarżącą ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w spornym okresie. Jako podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przywołał art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 11, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 5 ustawy systemowej oraz art. 18 ust. 8, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ww. ustawy. Kwestią sporną, poddaną ocenie Sądu Okręgowego, było jedynie ustalenie, czy stosunek prawny łączący wnioskodawców, spełniał kryterium uznania go za „współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej”. Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy wskazały, w ocenie Sądu I instancji, że zgłoszenie K. C. do ubezpieczeń społecznych zostało dokonane dla pozorów, ponieważ odwołująca nie można przypisać statusu osoby współpracującej. Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, że współpraca odwołującej przy prowadzeniu działalności gospodarczej jej męża miała charakter stały i systematyczny, spełniający kryteria wskazane w art. 8 ust. 11 ustawy systemowej. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że odwołująca została zgłoszona przez swojego męża do ubezpieczeń społecznych z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej pismem z dnia 10 grudnia 2014 r. z datą wsteczną od dnia 1 grudnia 2014 r., a już od dnia 30 marca 2015 r. wystąpiła z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego. Znamiennym jest, że płatnik zgłosił żonę do ubezpieczeń społecznych dopiero kiedy ta była w ciąży i to w miesiącu, kiedy małżonkowie dowiedzieli się o powyższym. Jak wskazywano tymczasem - odwołująca pomagała mężowi w prowadzeniu działalności od 2009 r., a mimo to została zgłoszona do ubezpieczeń dopiero w roku 2014 r.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji K. C. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 28 grudnia 2022 r., oddalił apelację oraz zasądził od K. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku kwotę 240 zł

tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które uzasadniałyby zmianę bądź uchylenie rozstrzygnięcia. Ustalenia te jako prawidłowe, a nadto nie wymagające zmiany ani uzupełnienia, Sąd Apelacyjny przyjął za własne. Sąd odwoławczy podzielił także ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd I instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zaoferowany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń co do tego, że aktywność skarżącej wyczerpywała pojęcie współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności płatnika w wyżej zaprezentowanym znaczeniu. W szczególności, nie sposób przyjąć, że w spornym okresie (tj. od 1 grudnia 2014 r. do dnia decyzji - 2 sierpnia 2019 r.) ubezpieczona wykonywała czynności w ramach działalności męża w takim wymiarze, jak twierdziła w postępowaniu sądowym, brak też przekonujących argumentów w zakresie ekonomicznego znaczenia działalności ubezpieczonej dla prowadzącego przedsięwzięcia. W ocenie Sądu Apelacyjnego, trudno też przyjąć, że wykazany został, zgodnie z twierdzeniami skarżącej, rozmiar i doniosłość ekonomiczna czynności przez nią wykonywanych. Uwagę Sądu Apelacyjnego zwróciła przede wszystkim okoliczność, że w toku postępowania kontrolnego ZUS, skarżąca do protokołu przesłuchania podała, że jej współpraca polegała na: prowadzeniu biura, ubezpieczeń, ewidencji czasu pracy pracowników oraz wewnętrznej dokumentacji. Nie przekonują wyjaśnienia ubezpieczonej, jakoby taki ograniczony zakres wymienionych przez nią czynności wynikał z poinstruowania ją przez kontrolera ZUS. Zdaniem Sądu odwoławczego nie były to czynności ekonomicznie wpływające na rentowność prowadzonego przedsięwzięcia w stosunku do skali kosztów, jakie powstały w związku ze zgłoszeniem odwołującej się do ubezpieczenia społecznego z najwyższą prawnie dopuszczalną podstawą wymiaru składek. Nie są uchwytne efekty pracy odwołującej się, przyczyniające się do wzrostu rentowności działalności płatnika. Wszystkie te okoliczności w zestawieniu z wysokością podstaw wymiaru składek

zgłoszonych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej przez M. C. i wysokością podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i dobrowolne ubezpieczenie chorobowe K. C., jako osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności M. C., potwierdzają motywację ubezpieczonej i płatnika zapewnienia skarżącej wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego, mimo braku tytułu do objęcia tymi ubezpieczeniami.

W skardze kasacyjnej z dnia 6 marca 2023 r. pełnomocnik ubezpieczonej zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2022 r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej polegające na błędnej wykładni oraz stwierdzeniu, że od dnia 1 grudnia 2014 r. ubezpieczona nie spełnia przesłanek do zakwalifikowania jej jako osoby współpracującej z osobą prowadzącą działalność gospodarczą oraz stwierdzeniu tym samym, że nie współpracowała przy prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej mimo wykazania, iż są spełnione przesłanki określone tym przepisem czyli zarobkowość, zorganizowanie oraz ciągłość statuujące działalność gospodarczą oraz odnoszące się do osoby współpracującej, jak i również praca ubezpieczonej miała istoty wymiar ekonomiczny dla płatnika składek oraz wpływała na rozwój przedsiębiorstwa płatnika składek, a tym samym brak jest podstaw do przyjęcia że współpraca przy prowadzonej działalności gospodarczej przez ubezpieczoną nie była faktycznie wykonywana;

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 11, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczona nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 grudnia 2014 r. z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej w sytuacji, gdy współpraca ta przy prowadzonej działalności miała charakter zarobkowy i była prowadzona w sposób ciągły, a której zgłoszeniu i prowadzeniu nie można przypisać zamiar nadużycia prawa do świadczeń, jak i również praca ubezpieczonej miała istoty

wymiar ekonomiczny dla płatnika składek oraz wpływała na rozwój przedsiębiorstwa płatnika składek;

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 2a ust. 2 pkt 1 oraz pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczona na skutek korzystania z zasiłków z tytułu ubezpieczeń oraz współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej nie podlega do ubezpieczeń społecznych a tym samym naruszenie zasady równego traktowania ubezpieczonej.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2022 r. oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie, że ubezpieczona podlega do ubezpieczenia społecznych z tytułu współpracy przy prowadzonej działalności gospodarczej tj. do ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, wypadkowego oraz chorobowego od dnia 1 grudnia 2014 r. A także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Powyższe wynika z faktu, że w rozpatrywanej przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku sprawie z odwołania od decyzji nastąpiło oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego ustawy systemowej oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej - widocznych na pierwszy „rzut oka”, których prawidłowe zastosowanie w stanie faktycznym, jak u ubezpieczonej, nie budzi żadnych wątpliwości w orzecznictwie sądów powszechnych, Sądu Najwyższego i doktrynie. Rażące naruszenie przepisów prawa materialnego polegało na wyłączeniu ubezpieczonej z ubezpieczeń społecznych z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej oraz nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyżej przywoływanych przepisów prawa materialnego pomimo współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej przez płatnika składek. Co istotne za zasadnością skargi kasacyjnej

przemawia również fakt naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku zasady kontrolnego charakteru postępowania apelacyjnego i adekwatnego zastosowania przepisów prawa materialnego. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sposób nieprawidłowy stwierdził, że ubezpieczona nie podlega do ubezpieczeń społecznych z tytułu współpracy przy prowadzonej działalności gospodarczej pomimo, iż intensywności oraz stopień prowadzenia działalności gospodarczej przez płatnika składek oraz współpracy ubezpieczonej był taki sam i trwał u ubezpieczonej w takim samym zakresie jak u płatnika składek od początku prowadzenia działalności gospodarczej. Swoim postępowaniem Sąd Apelacyjny w Gdańsku naruszył zatem w sposób rażący art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 11, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez stwierdzenie braku współpracy ubezpieczonej przy prowadzonej działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania względnie, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wedle norm przepisanych.

Do akt sprawy wpłynęło także pismo z dnia 27 października 2023 r. sporządzone przez drugiego pełnomocnika ubezpieczonej, w którym wskazano, że ubezpieczona podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, w tym wszelkie twierdzenia i złożone wnioski, a ponadto w uzupełnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, iż przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania jest uzasadnione występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności poglądów, a także istnieniem potrzeby rozstrzygnięcia stosowania i wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności poglądów wyrażanych w orzecznictwie i doktrynie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych

elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

W pierwszej kolejności, w związku ze złożeniem do akt sprawy przed drugiego pełnomocnika pisma z dnia 27 października 2023 r. stwierdzić należy, że nie może ono wywołać żadnych skutków – jako złożone po terminie. Odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2022 r. został doręczony pełnomocnikowi K. C. w dniu 10 stycznia 2023 r. (s. 253 akt). Zgodnie z brzmieniem art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. W dniu 9 marca 2023 r., a więc z zachowaniem ustawowego terminu, wpłynęła skarga kasacyjna, sporządzona przez pełnomocnika ubezpieczonej, która jest przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu. Natomiast wnioski zawarte w piśmie z dnia 27 października 2023 r. (a więc po upływie powyższego terminu), a zmierzające do uzupełnienia terminowo złożonej skargi kasacyjnej i wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mogą zostać uwzględnione. Nie może być bowiem kwalifikowane jako uzupełnienie pierwotnej skargi złożenie skargi kasacyjnej uzupełnionej po terminie do jej wniesienia. Przytoczenie podstaw kasacyjnych oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to element konstrukcyjny skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.) i nie jest dopuszczalne takie uzupełnienie skargi po terminie do jej wniesienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2022 r., I PZ 5/22, Legalis nr 2899744).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty więc został jedynie na przesłance jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Strona skarżąca, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła swojego stanowiska w tym zakresie w sposób przekonujący. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia

9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu. Co więcej, formułując zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego strona skarżąca próbuje podważać ustalony przez Sądy *meriti*, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, stan faktyczny sprawy. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji

według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., III USK 71/22 Legalis nr 2952149). Ustalenia te nie podlegają także kontroli kasacyjnej w ramach podstawy określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 9/96, OSNAPIUS 1997 nr 11, poz. 201; z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 79; z dnia 27 lipca 2000 r., IV CKN 91/00, LEX nr 52450; z dnia 3 marca 2006 r., II CK 428/05, LEX nr 180195; z dnia 18 maja 2006 r., II UK 164/05, Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2006 nr 9, s. 33 oraz z dnia 5 czerwca 2009 r., I UK 21/09, LEX nr 515699).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

(r.g.)